

Патриаршеска света литургия с панихида за екзарх Антим I

На 1 декември, в деня на св. прор. Наум и св. Филарет Милостиви, Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил посети столичния храм „Св. Дух“ в кв. „Надежда“, където отслужи света божествена Литургия, последвана от панихида в памет на блаженопочившия Български екзарх Антим I (1816 – 1 дек. 1888 г.).

В съслужение с Негово Светейшество бяха Негово Преосвещенство Браницкият епископ Пахомий – първи викарий на Софийския митрополит, архимандрит Йоан – протосингел на Софийската света митрополия, архимандрит Никодим, иконом Константин Вълчев – председател на храм „Св. Дух“, протоiereй Христо Димитров, свещеник Йосиф Стоименов и други столични свещеници, както и протодякон Иван Петков.

Песнопенията на утрения изпълниха Марио Стоименов и Иван Свраков – домакин на храм „Св. Дух“, а на светата Литургия – храмовият хор. На

богослужението присъства кметът на район Надежда – инж. Димитър Димов.

След панихидата Негово Светейшество произнесе слово в памет на блаженопочившия екзарх Антим I, отбелязвайки висотата на духовния му пример:

„Няколко месеца преди своето упокоение екзарх Антим заболява и прекарва на легло. Тогава написва своето завещание, където казва: „Да помним смъртния час, който неизбежно идва и ни припомня колко са суетни всички неща тук, на земята. Затова бъдете и се молете, за да можете да избегнете тази участ – да ни завари смъртта неподготвени, защото нашето жилище е на небесата, накъдето се стреми всеки християнин“. През тези няколко месеца екзарх Антим имал възможността да осмисли всичко, случило се в неговия живот, и виждаме как душата му е била изпълнена с мир.

Един изключително достоен живот на църковник, получил образование в Одеската семинария и в Московската духовна академия. Поради искрената му вяра и отличен успех, той е ръкоположен лично от Московския митрополит Филарет (Дроздов) в йеромонашески сан. Впоследствие заема поста ректор на Богословското училище в Халки, Гърция. От ранни години бъдещият екзарх Антим се ползвал с голям авторитет сред духовниците. Този авторитет той затвърждава, доказва и оправдава през целия си жизнен път.

В живота си екзарх Антим е гледал смъртта лице в лице неведнъж. След Априлското въстание през 1876 г., потушено с много жестокости от османската власт, които тя опитва да прикрие пред Великите сили, екзарх Антим събира свидетелства за тези жестокости, протестира пред османските власти и изпраща делегация на свои разноски пред редица европейски правителства, които да запознаят общественото мнение с действителното състояние на нещата.

В началото на Руско-турската война екзарх Антим е осъден на смърт, но след преврат в империята присъдата му е заменена със заточение; изпратен е в Анкара, Анадола, където престоява до края на войната. През тези месеци той размислял за всичко, което се случило, постоянствайки в молитвата и убедеността, че е постъпил по единствения правилен възможен начин според повелята на своя архипастирски дълг. След Освобождението, поради големия му авторитет и принос за утвърждаването на Екзархията и извоюването на свободата, той единодушно е избран за председател на Учредителното народно събрание, което изработва Търновската конституция.

Екзарх Антим продължил своето архипастирско служение като Видински митрополит.

През всички трудни години той олицетворява единението и стремежите на целокупния народ да се обедини под омофора и управлението на Екзархията. В него всички виждали олицетворение на онази многожелана, дългоочаквана и многоизстрадана църковна и национална независимост. През Сръбско-българската война от 1885 г., когато се водят боеве за превземането на Видин, на екзарх Антим предлагат да бъде евакуиран от града, но той заявява: „За мен това не е достойно. Трупът на пастира трябва да бъде там, където пада народ и войска“. Екзархът обхождал траншеите и ободрявал войниците – пастирът слял своя живот с живота на духовното паство.

Вечна и блажена да бъде паметта му! Бог да ни даде да подражаваме на вярата и верността му към Бога, на чувството му за отговорност, жертвоготовността и себераздаването, които проявявал до последния си миг. Той не живеел за себе си, но изключително за Бога и за поверения му народ“.

Председателят на църковното настоятелство при храма иконом Константин Вълчев благодари на Негово Светейшество за отслужването на светата Литургия и в знак на синовна обич му поднесе букет цветя.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Магдалена Димитрова

bg-patriarshia.bg